

вяни те въ тези краюви въ 5-я вѣкъ или по първянъ исторія та мълчи, а сохраниява извѣстіе за преселявани то на други те народи, основавася на слова та на прокопія кесарійскіатъ лѣтописецъ въ 6-я вѣкъ; позволява да речемъ, защо Славяни те тука са бые туземцы отъ незапамтно времи (прокопія). Главно то имъ названіе было (Славяне schavi-schaveni-schavini), друго съ кое то обозначаваха тѣхніатъ восточный отдѣлъ, не различенъ обаче ни съ языкаты ни съ тѣмосложеніе то, ни то съ нарави те, си было Анти (Antae-Antes). Въ писатели те Византійски намираме любопытни свѣденія повече то прочути, защо тія са сами те стари, какви то имама за характера и образваніе то Славянски (б). Ние ги повторяваме тука въ нѣкой порядокъ:

1. Въ вѣнкахніатъ между Славяни те не е было различіе: сички те бые высокъ ростъ (бой) снага та имъ колко то висока толкова и пълна, цвѣтатъ имъ не твърдибялъ, коса та не твърди свѣтлива, но и не дупъ черна обаче русавы. Те бяха съмни и тѣрпеливи легко са траяли на топло то и студатъ, голота та и недостатока въ яде-

(б) Горнандъ 4, 5. Прокопія 3, 14, 44.